

27 maart 2022

(4de zondag van de veertigdagentijd)

Francis Akkara o.p.

Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen U. Ik verdien het niet langer om uw zoon genoemd te worden.

Beste broeders en zusters,

Toen ik nog in Leuven verbleef, maakte ik bijna dagelijks een wandeling langs de vijver van de Abdij van het Park. Ik genoot echt van die vredige wandelingen elke avond om mijn geest te kalmeren van alle zorgen om me heen.

Op zo'n wandeling vloog er een klein zaadje met een plukje haar langs mijn gezicht, en mijn natuurlijke reactie was om dat zaadje te vangen, even te bekijken en weer los te laten.

Een paar stappen verder realiseerde ik me plotseling dat dat zaadje, dat zo lang in de lucht had rondgezwefd, uiteindelijk op de grond zou vallen en zou veranderen in een plant of misschien zelfs een boom, en eigenlijk was ik gewoon een deel van de levenscyclus van dit zaadje geworden. Het zaadje kreeg een nieuwe richting toen ik het even vasthield en daarna zomaar wegblies.

Het was maar een klein voorval, maar als je het vergelijkt met ons dagelijks leven, denk ik dat wij niet verschillen van het zaadje dat langs me heen vloog. Ook wij zweven in deze wereld op zoek naar een perfecte plaats om uit te groeien volgens onze mogelijkheden, maar we hebben iemand nodig om ons te leiden en ons op de juiste weg te zetten.

Vandaag lezen we in het evangelie van de verloren zoon over zo'n zaadje dat zichzelf wilde planten op een andere plaats, ver weg van zijn vader, maar daar viel het zaadje op een onvruchtbare grond. Het zou daar zijn blijven liggen om te rotten en te sterven, maar het zaadje steeg opnieuw op om die verre plaats te verlaten, naar zijn vader terug te keren en in een nieuwe richting te worden geblazen. Het maakte de vader niet uit waar hij was geweest of op welke grond hij zich had gericht. Hij wilde alleen dat zijn zoon terugkeerde naar huis.

Die verre plaats wordt in het Grieks 'Chora Makra' genoemd, wat de Grote Leegte betekent. De jongste zoon ging dus naar een plaats van waaruit geen terugkeer mogelijk leek. Als we kijken naar wat hem deed vertrekken dan waren het vooral zijn eigen ego, zijn egoïsme. Als we goed op de tekst letten, vraagt de zoon om zijn erfdeel, waarbij hij drie keer het woord ik gebruikt. Op dat moment was de zoon verblind door zijn eigen verlangens en wensen, en zag hij geen heil in de band met zijn vader en de volheid van het leven bij hem.

Heel vaak zijn het onze zelfzuchtige verlangens en de overweldigende aandacht voor onszelf die ons wegvoeren van de oneindig vloeiende genade van God, weg naar een leegte op zoek naar bevrediging die uiteindelijk niet blijkt te volstaan. We werken hard om ons ego te vullen maar dan worden we getroffen door een onverwachte ramp zoals de hongersnood die de jongste zoon overkwam in het verre land. We strijden soms hard om onze eigen bekertjes te vullen met van alles en nog wat, behalve de liefde die God iedereen biedt. De verloren zoon realiseerde zich dat hij zijn levensbeker verkeerd probeerde te vullen. En op het moment dat hij beseftte dat hij die moest leegmaken en aan zijn vader aanbieden. Daarop vulde de vader zijn beker met zoveel liefde dat de zoon overweldigd werd. Toen realiseerde hij zich dat het beter is om in alle nederigheid in de volheid van Gods genade te verblijven dan in eigen glorie in de grote leegte te leven.

Ik geloof dat het evangelie ons in deze veertigdagentijd oproept ons hart te ontdoen van alles wat met Mij en met het Mijne alleen te maken heeft. Dan kunnen we ons lege hart aan de Vader aanbieden, opdat we overweldigd zouden worden door de liefde die Hij in onze leegte wil

uitstorten en haar vullen tot ze overloopt. Deze overvloeiende beker zal zich blijven vermenigvuldigen wanneer onze Vader, onze bron, de lege bekens begint te vullen van hen die wij ontmoeten. Ik geloof dat wij allen delen in Gods heilige edelmoedigheid, die grenzen overschrijdt. Wij zijn door de Heer geroepen om daarvan te getuigen in deze wereld.

Hoe ver we met ons ego ook van de Heer weggaan, Hij is er altijd, hoe lang het ook duurt, Hij wacht tot wij tot het besef komen van onze hopeloze strijd in de grote leegte, en bereid zijn ons te laten omarmen door Zijn nooit eindigende liefde.

Vandaag, nu we dieper de veertigdagentijd ingaan... is het goed na te denken over de keren dat wij ook naar dat verre land zijn gegaan, de grote leegte, en beseffen dat we altijd mogen terugkomen bij de vader om een nieuwe richting te krijgen, om geblazen te worden in de richting van vruchtbare grond waar we kunnen uitgroeien tot een gezonde boom die een schuilplaats is voor velen. Dat is de schoonheid van de vader, de hoopvolle toekomst die Hij ons aanbiedt.

Jezus vertelde het verhaal van de verloren zoon om een eenvoudig punt te maken en vandaag zegt Hij tegen iedereen hier in de kerk:

"Het maakt niet uit wat je gedaan hebt. Kom gewoon naar huis."

Amen.